

1 בנוגע לחילול השם – שזהו ההיפך דקידוש השם, שהוא תכלית קיום התומ"צ, כך, שהפכו הוא היפך
 2 כל התורה כולה – מצינו שיש חילוקי דרגות, היינו, שיש ענינים שלגבי מי שאינו בדרגא נעלית אינם
 3 נחשבים לחילול השם, ורק לגבי מי שהוא בדרגא נעלית הרי זה נחשב לחילול השם, כדברי הגמרא¹²:
 4 "היכי דמי חילול השם, אמר רב, מגן אנא, אי שקילנא בישראל מטבחא ולא יהיבנא דמי לאלתר" (וכשאני
 5 מאחר לפרוע הוא אומר שאני גזלן, ולמד ממני להיות מזלזל בגזל), אע"פ שאצל מישהו אחר שאינו
 6 בדרגתו של רב, הרי זו הנהגה רגילה.

7 ומזה מובן גם בנוגע ל"יאָרצייט" – שמצד עליית הנשמה לדרגא נעלית ביותר, צריך להיות ענין של
 8 דין וחשבון, שהרי יתכן שלגבי דרגא נעלית כזו יש ענינים שנחשבים עתה לחטא כו'.

9 ג. ובכל זה ניתוסף עליו מיוחד כאשר ה"יאָרצייט" הוא ביום הש"ק:
 10 כאשר ה"יאָרצייט" הוא ביום הש"ק (כמו ההסתלקות בפעם הראשונה שהיתה ביום הש"ק, ומזה
 11 מובן, שכאשר ה"נזכרים ונעשים" הוא ביום הש"ק, הרי זה באופן נעלה יותר), אזי העלי' היא ביתר
 12 שאת וביתר עוז לגבי העלי' ב"יאָרצייט" שבימי החול, כי כללות ענינו של יום השבת הו"ע העלי',
 13 שמעלה את כל ימות החול שלפניו¹³, ולכן, כאשר ענין ה"יאָרצייט" בא בבת-אחת עם יום הש"ק, אזי
 14 העלי' היא באין-ערוך לגמרי.

15 ובפרט כאשר עומדים (ביום הש"ק עצמו) בזמן של רעוא דרעוין, שזהו תכלית העילוי של יום השבת
 16 [וכמבואר בדרושי חסידות דפרשת השבוע¹⁴ בנוגע למ"ש ביום השבת "היום" ג"פ, ובפעם הג' כתיב¹⁵
 17 "היום לא תמצאוהו בשדה", דקאי על הזמן של רעוא דרעוין], הרי בודאי שהעלי' היא נעלית ביותר.

18 ועלי' זו היא באופן שאין מקום לענין של דין וחשבון, כי ענין הדין כו' שייך רק בימות החול, ולא
 19 ביום הש"ק, וכפי שמבאר ה"צ"צ¹⁶ על הפסוק¹⁷ "לא תבערו אש בכל מושבותיכם", שביום הש"ק אין
 20 ענין של דינים ועונשים כו'.

21 ד. אמנם, לכאורה נשאלת השאלה: כל האמור לעיל נוגע לבעל ההילולא; אבל מהי השייכות אלינו,
 22 נשמות בגופים בעלמא דין, לאורך ימים ושנים טובות? !
 23 אך הענין הוא – כמדובר כמ"פ שזהו בדוגמת משפחה אחת וקומה אחת, שכאשר נעשה חיזוק באבר
 24 אחד, הרי זה פועל על כל האברים, וכן הוא גם בנדו"ד. ובפרט כאשר מדובר אודות ראש וגוף, אשר
 25 "בתר רישא גופא אזיל"¹⁸, הרי מובן, שכאשר נעשית עלי' בהראש, הרי זה פועל בדרך ממילא על כל
 26 הגוף.

27 וגם בענין זה ניתוסף מצד הקביעות ביום הש"ק, שהרי ענין העלי' שביום הש"ק הוא אצל כאו"א
 28 מישראל, וכדאיתא בירושלמי¹⁹ שאפילו עם הארץ אינו משקר בשבת, והיינו, שאע"פ שנקרא בתורה בשם
 29 "עם הארץ", ובימות החול הוא חשוד על אמירת דבר שקר, מ"מ, ביום הש"ק מתעלה גם הוא, אע"פ
 30 שמעלת השבת אינה אצלו באופן של הבנה והשגה; ועאכו"כ שנעשית עלי' אצל אלו שיודעים את מעלת
 31 השבת.

32 ועלי' זו של בעל ההילולא שפועלת על כאו"א, כיון ש"בתר רישא גופא אזיל" – נעשית ע"י שמירת
 33 ה"יאָרצייט", ובפרט ע"י לימוד תורתו, ובאופן שהתלמוד מביא לידי מעשה (שזוהי הגדלות של התלמוד
 34 – "גדול תלמוד שמביא לידי מעשה"²⁰), ש"הוא העיקר"¹¹, ע"י ההליכה "בדרך ישרה אשר הורנו מדרכיו
 35 ונלכה באורחותיו נס"ו"²¹; ועי"ז נעשית עלי' גם אצל כל בני, נשמות בגופים.

ואילך).

17 ויקהל לה, ג.

18 עירובין מא, א. וראה סוטה מה, ב.

19 דמאי רפ"ד. וראה תורת מנחם חל"ז ע' 195. וש"נ.

20 קידושין מ, ב. וש"נ.

21 לשון אדה"ז – בתניא אגה"ק סכ"ז (קמו, א).

12 יומא פו, א (ובפרש"י).

13 ראה לקו"ת בהר מא, א. ובכ"מ.

14 ראה אוה"ת פרשתנו ע' תרכא. ע' תרלא. וראה גם לקו"ש

חכ"א ע' 84. וש"נ.

15 פרשתנו טז, כה.

16 בשה"צ שלו מצות איטור לא תבערו אש (דרמ"צ פח, א